

Nihilum

A l'abisme on jau el meu ésser,
pensaments dancen, volen renéixer.
Creia estar bé, tanmateix l'ombra persisteix,
l'obscur forat, la meva ment assisteix.

Negocio amb la meva ment, no és joc subtil,
la lluita interna, un conflicte civil.
La cara d'aquell amor que encara guardo,
es reflexa en el buit que abordo.

Tanco els ulls, la teva imatge encara persisteix,
com un ressò llunyà, mai desisteix.
La volença d'aquell amor que encara batega al meu pit,
és el record que em deixa el cor destruït.

A vegades desitjaria arrencar el pensar,
desitjaria ser únicament carn, no un cap que suportar.
Morir avui mateix, ser res més que aire,
deixar aquest món, per fi ser lliure.

Rei un dia, "Don ningú" al següent,
un joc constant, un cicle persistent.
Estimar i perdre, sentir que tot s'escapa,
ser un naufrag a la vida que ens atrapa.

Vivim entre mirades, milers d'ulls,
que jutgen sense saber, que observen des dels caperulls.
Inclós aquells que diuen entendre'm,
saben que no sóc més que "algú de qui prescindirem".

Ningú no ha explorat aquest laberint,
la meva ment és un secret, un misteri distint.

Només jo, testimoni d'aquest viatge etern,
puc saber quan m'enfronto al fred hivern.

No sóc famosa, només algú que escriu amb l'ànima,
lloc on les paraules tenen rima.
Les males llengües besen les meves lletres,
no busco balls, només que entenguis les meves desfetes.

Complicada la meva vida, retorçada la meva ment,
la sortida és una entrada, una porta emergent.

La vida em va dir: "Jo tinc el que estimes",
una cruel ironia, un joc sense pauses.
La mort, al menys clara a la seva mirada,
no il·lusiona, dona la cara.

Escriuré fins que cessi la meva hora,
navegaré mentre ones adornin l'aurora.
La lluna, testimoni del seu silent plor,
brilla sola, al seu etern esplendor.

El meu cor, encara moribund em va parlar,
un murmuri subtil, un missatge em va deixar.
En la penombra del meu existir incert,
escolto les seves paraules, un ressò molest.